

brugsvirksomheder, der maaske kun beskæftige en eller to af disse Arbejdere, finde Tilsynet under disse Forhold lidt ubehageligt, og at de hellere ville have disse Arbejdere ind under Tyendeloven, hvorved de blive fri for den Forpligtelse, som nærværende Lov paalægger Arbejdsgiveren til i Sygdomstilfælde at sørge for Arbejderen saavel med Hensyn til Lægehjælp som med Hensyn til Sygehusophold. Men et andet Spørgsmaal bliver, om det offentlige i og for sig kan være tjent med, at disse Arbejdere, fordi de ere fæstede som Tyende, træde ind i en anden Stilling end deres Arbejdsfæller, der komme her til Landet. Jeg kan i og for sig ikke indse Forskellen. Forholdet bliver det samme for disse udenlandske Arbejdere, der ere fæstede som Tyende, i deres Stilling overfor det indfødte Tyende, som det for deres Arbejdsfæller bliver overfor de indenlandske Landarbejdere. Jeg skal nævne et Tilfælde. I Sygdomstilfælde ville de udenlandske Arbejdere ikke have den Adgang, som det indenlandske Tyende har, til gennem Sygekasser at sikre sig, og i alt Fald, selv om de havde Adgang dertil, saa vilde de jo neppe i den korte Tid, de have i Sinde at opholde sig her, tænke paa at indmelde sig i en Sygekasse, men herefter vil Forholdet vistnok i Regelen kunne siges at blive dette, at det bliver det offentlige, som i Tilfælde af Sygdom hos de fremmede Arbejdere, der ere fæstede som Tyende, kommer til at bære Udgifterne, og jeg kan ikke indse, at Arbejdsgiverne bør kunne vælte denne Byrde fra sig og over paa det offentlige, fordi de have fæstet Arbejderne som Tyende i Mod sætning til de Arbejdsgivere, som kontraktlig have bundet Arbejderne til sig. Jeg mener derfor ogsaa af Hensyn til, at den fremmede Arbejder jo er aldeles ukendt med Tyendeloven, som han bliver underkastet — for ham er Tyendeloven en lukket Bog, han kender ikke de Rettigheder, denne Lov giver ham, og heller ikke de Pligter, den paalægger ham —, at det udenlandske Tyendes Stilling bliver saa vanskelig, at det virkelig kan trænge til al den Beskyttelse, det kan faa, og jeg kan derfor fuldt ud slutte mig til den Udtalelse, som foreligger fra Birkedommeren i Maribo Birk om, at Tyendet maaske endda er det, som mest trænger til den Beskyttelse, som denne Lov skulde give. Der forekommer mig derfor at være al mulig Grund til at lade denne Undtagelsesbestemmelse udgaa af Loven og lade Tyendet gaa med ind under de Bestemmelser, som gælde for de andre fremmede Arbejdere.

Men medens Tyendeloven er en lukket Bog for de udenlandske Arbejdere, skulde det samme ikke gerne være Tilfældet med denne Lov, som særlig gælder de udenlandske Arbejdere, og jeg har derfor tilladt mig at stille et Ændringsforslag til Lovforslagets § 4 om, at der til hver udenlandsk Arbejder skal overgives et Eksemplar af denne Lov, trykt paa vedkommende Arbejders Hjemlands Sprog, og derigennem vil man jo kunne sikre sig, at disse Arbejdere blive i Stand til at faa Klarhed over, hvilken Beskyttelse denne Lov i Virkeligheden sikrer dem, og derigennem hvilken Betydning den har for dem. Men ved Siden deraf har det tillige en stor Betydning for de fremmede Arbejdere at vide, hvem der har Tilsynet med det Arbejdssted, hvorpaa de arbejde. Jeg betragter dette Tilsyn som disse fremmede Arbejders særlige Værge og Beskytter, og derfor bør disse Arbejdere ogsaa have Kendskab til, hvem de skulde henvende sig til. Jeg har derfor stillet Ændringsforslag under Nr. 5 til § 4, som gaar ud paa, at i Kontrakten skal det paa Dansk og paa Arbejdernes Hjemlands Sprog være angivet, hvem der er Tilsynsmand paa det paagældende Arbejdssted, samt dennes Bopæl. Jeg anser det for meget nødvendigt, at denne Bestemmelse kommer ind, i Særdeleshed da Tilsynet vil blive forskelligt paa de forskellige Steder, eftersom Indenrigsministeren bestemmer det, dels Polititilsyn og dels Arbejds- og Fabriktilsynet.

I den nu gældende Lov findes en Bestemmelse om, at saafremt samtlige Arbejdere maatte være ude af Stand til ved Læsning at gøre sig bekendt med Kontrakten, skal Arbejdsgiveren, om fornødent paa egen Bekostning, søge at skaffe den nødvendige sprogkyndige Bistand. Denne Bestemmelse i Loven, der tager Hensyn til det Tilfælde, at ingen af de paa vedkommende Arbejdssted antagne Arbejdere er i Stand til at læse den Kontrakt, han skal binde sig til, er nu i det foreliggende Lovforslag bleven forandret derhen, at det kan paalægges vedkommende Arbejdsgiver at give Arbejderne Lejlighed til at kende Kontrakten. Det forekommer mig, at denne Bestemmelse i og for sig er ganske betydningsløs. Det kan en Arbejdsgiver naturligvis med største Lethed gaa ind paa. For hvad siger det, at han skal give Arbejderne en Lejlighed til at kende Kontrakten? Naar han blot en eller to Dage, før de underskrive Kontrakten, lader dem faa Kontrakten i deres Værge, har han jo derigennem givet dem Lejlighed til at lære Kontrakten at kende, men man har jo